

Απόφαση 249 / 2018 (Α2, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 249/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α2' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Γεώργιο Σακκά, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Ιωσήφ Τσαλαγανίδη, Αβροκόμη Θούα, Μιλτιάδη Χατζηγεωργίου και Γεώργιο Αποστολάκη - Εισηγητή, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 27 Νοεμβρίου 2017, με την παρουσία και της γραμματέως, Θεοδώρα Παπαδημητρίου, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Τον αναρρασειόντος: G. H. (Γ. Χ.) του W. (Γ.), κατοίκου ... Μεγάλης Βρετανίας, ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τους πληρεξούσιους δικηγόρους του: 1) Αλέξανδρο Λουκουρέζο και 2) Ιωάννη Κορκόβελου.

Τον αναρρασειβλήτων: 1) Π. Β. Π., 2) Ε. Α. Ο., συζύγου Π. Π., αμφότερων κατοίκων ..., οι οποίοι παραστάθηκαν αυτοπροσώπως, λόγω της ιδιότητάς τους ως δικηγόροι και μετά τον πληρεξούσιο δικηγόρου τους Νικόλαου Κατηφόρη, 3) Ι. Σ. Κ. και 4) Σ. Ι. Κ., αμφότερων κατοίκων ..., οι οποίοι παραστάθηκαν με τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Κωνσταντίνο Κεράτσα.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με τις από 8-12-2009 και 22-3-2010 αγωγές του ήδη αναρρασειόντος και τον ήδη 1ου και 2ης αναρρασειβλήτων, αντίστοιχα, που κατατέθηκαν στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών και συνεκδικάσθησαν. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 6035/2013 του ίδιου Δικαστηρίου και 5304/2015 του Εφετείου Αθηνών. Την ανάρριση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναρρασειόντος με την από 14-7-2016 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από τον πινάκι, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Οι πληρεξούσιοι του αναρρασειόντος ζήτησαν την παραδοχή της αίτησης, οι πληρεξούσιοι των αναρρασειβλήτων και οι αυτοπροσώπως παρασταθέντες 1ος και 2η αναρρασειβλήτων την απόρριψή της, καθένας δε την καταδίκη του αντίδικου μέρους στη δικαστική διαπύλη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ο αναρρασειόντος με την από 8.12.2009 προς το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών αγωγή του, την οποία είχε απευθύνει κατά τον αναρρασειβλήτων, ζήτησε να αναγνωρισθεί ότι οι αναγόμενοι υποχρεούνται εις ολόκληρον ο κληρούσων και οι πληρεξούσιοι της αγωγής και ζητήματα χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης εξ αιτίας της αδικπραξίας, που από κοινού τέλεσαν σε βάρος του.

Εκδόθηκε η υπ' αριθ. 6035/2013 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία η αγωγή απορρίφθηκε ως μεν τους δύο πρώτους (δικηγόρους) ως απαράδεκτη, ως προς δε τους λοιπούς ως αβάσιμη από ουσιαστική άποψη. Ακολούθως, με την υπ' αριθ. 5304/2015 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών απορρίφθηκε η έφεση του ενάγοντος κατά της

πρωτόδικης απόφασης, ενώ με την υπό κρίση αίτηση ανάρρισης προσβάλλεται από τον ενάγοντα και εκκαλούντα η ανωτέρω απόφαση του Εφετείου.

Όπως προκύπτει από το άρθρο 73 παρ. 1 και 5 ΕισΝΚΠολΔ, δεν επιτρέπεται αγωγή κακοδικίας κατά δικηγόρου όταν περάσουν έξι μήνες από την πράξη ή παράλειψη, που επικαλείται ο ενάγων. Εξάλλου, κατά το άρθρο 20 παρ. 1 του Συντάγματος "καθένας έχει δικαίωμα στην παροχή έννομης προστασίας από τα δικαστήρια και μπορεί να ανακτούσε σ' αυτά τις απόψεις του για τα δικαιώματά ή συμφερόντά του, όπως νόμος ορίζει". Κατά την έννοια της συνταγματικής αυτής διάταξης ο κινός νομοθέτης δεν καλείται να θεσπίσει προϋποθέσεις και περιορισμούς για την άσκηση της αγωγής, με την οποία ζητείται η δικαστική προστασία. Τέτοιος περιορισμός είναι και η υποχρέωση για την άσκηση της πιο πάνω αγωγής κακοδικίας, κατά δικηγόρο, μέσα σε σύντομη αποσβεστική προθεσμία και δικαιολογείται από ιδιαίτερους λόγους και μάλιστα κοινωνικού και δημόσιου συμφέροντος, ενόψει της ιδιότητας των δικηγόρων, ως άμισθων δημόσιων λειτουργών (άρθρο 1 και 38 του ν.δ. 3026/1954, 1 και 2 ν. 4194/2013), προκειμένου αυτοί να ενεργούν ανεπιβλαστοί και ανεπίσπαστοι κατά την άσκηση των καθηκόντων τους. Έτσι, οι περιορισμοί στην άσκηση της αγωγής και οι συνέπειες που εισάγει η παράβυσή τους πρέπει να αποβλέπουν στο να καταστήσουν προσεκτικό τον ενάγοντα και να περιουρηθούν το γενικότερο συμφέρον, που επιβάλλει ασφαλή και ταχεία εκκαθάριση τέτοιων δικών, αλλά να μην είναι υπέρμετροι σε σημείο, που να καταλύουν το δικαίωμα σε παροχή έννομης προστασίας, το οποίο καθήκονα η πιο πάνω συνταγματική διάταξη. Καθίσταται όμως υπέρμετρος περιορισμός η πιο πάνω εξάμηνη προθεσμία, για την άσκηση της αγωγής κακοδικίας, στο σημείο, που τοποθετεί την έναρξή της στο χρόνο της ζήμιογόνου συμπεριφοράς του δικηγόρου και όχι στο χρόνο γνώσεως από τον εντολέα, με αποτέλεσμα, στις περισσότερες περιπτώσεις, να επέρχεται απόσβεση του δικαιώματος, πολύ πριν λάβει γνώση ο εντολέα, που ζημιώθηκε. Ο περιορισμός αυτός, καθόσον συνυφάται με τον χρόνο της ζήμιογόνου συμπεριφοράς, δεν είναι αναγκάιος, ούτε πρόσφορος για την απονομή της δικαιοσύνης, σύμφωνα με τις συνταγματικές επιταγές, τις κρατούσες αντιλήψεις και την ιδιαίτερη φύση του προστατεύομένου ουσιαστικού δικαιώματος. Η αγωγή κακοδικίας, κατά το άρθρο 73 ΕισΝΚΠολΔ, αποτελεί το μοναδικό βοήθημα, με το οποίο μπορεί να ζητηθεί η αστική ευθύνη προς αποζημίωση του δικηγόρου. Αντίθετα, δεν είναι δυνατή ούτε η αξίωση αποζημιώσεως με βάση τις διατάξεις της συμβατικής εντολής (ΑΚ 713) ή της αδικπρακτικής ευθύνης (ΑΚ 914), ούτε η επίκληση του άρθρου 8 ν. 2251/1994 "περί προστασίας των καταναλωτών από πράξεις ή παραλείψεις προσώπων που παρέχουν υπηρεσίες" (ΟΛΑΠ 18/1999, ΟΛΑΠ 20/2000, ΑΠ 1057/09).

Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από την επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης, το Εφετείο επικύρωσε, απορρίπτοντας τον αντίθετο λόγο εφέσεως του ενάγοντος και ήδη αναρρασειόντος, τη διάταξη της πρωτόδικης απόφασης με την οποία η ένδικη αγωγή απορρίφθηκε όσον αφορά στους δύο πρώτους αναγόμενους και ήδη αναρρασειβλήτων δικηγόρους ως απαράδεκτη γιατί είχε χαρακτηριστά αγωγής κακοδικίας και ο ενάγων δεν είχε επικαλεσθεί ούτε επισυνάψει α) τα σχετικά αποδεικτικά έγγραφα και β) ειδικό πληρεξούσιο, επί πλέον δε είχε ασκηθεί μετά την παρέλευση της προβλεπόμενης αποσβεστικής προθεσμίας. Με τον πρώτο λόγο του αναρρασειβλήτων, που αφορά στο ως ζήτημα, προβάλλονται κατ' εκτίμηση οι αναρρασειβλήτες αιτήσεις του άρθρου 559 αρθ. 1, 14 ΚΠολΔ, με την έννοια ότι το δικαστήριο της ουσίας α) κατά παράβαση του άρθρου 4 παρ. 1 και 20 του Συντάγματος εφάρμοσε τις αντικείμενες στην εν λόγω συνταγματική επιταγή διατάξεις του άρθρου 71 παρ. 1, 3, 5 ΕισΝΚΠολΔ, β) παρά το νόμο κήρυξε απαράδεκτο, κατ' εφαρμογή της

αντισυνταγματικής διατάξεως του άρθρου 73 παρ. 5 ΕισΝΚΠολΔ και επικουρικά γ) εφάρμοσε την ως άνω διάταξη αν και καταργήθηκε με το άρθρο 1 παρ. 4 και 8 παρ. 1 ν. 2251/1991 "περί προστασίας των καταναλωτών". Σύμφωνα όμως με τις παραρτηθέντες νομικές σκέψεις, ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος.

Από τη διάταξη του άρθρου 559 αρθ. 8 ΚΠολΔ προκύπτει ότι, ο προβλεπόμενος απ' αυτή λόγος ανάρρισης, που αποσκοπεί στη διασφάλιση του συζητητικού συστήματος (άρθρο 106 ΚΠολΔ) αλλά και της αρχής της ακρόασης των διαδίκων (άρθρο 110 παρ. 2 ΚΠολΔ) ιδρύεται όταν το δικαστήριο της ουσίας, παρά το νόμο και εκτιμώντας προφανώς εσφαλμένα τα διαδικαστικά έγγραφα (άρθρο 561 παρ. 2 ΚΠολΔ), είτε έλαβε υπόψη τον πράγματα που δεν προτάθηκαν και έχουν ουσιαστική επιρροή στην έκβαση της δίκης είτε δεν έλαβε υπόψη τον πράγματα που προτάθηκαν και έχουν επίσης ουσιαστική επιρροή στην έκβαση της δίκης. Νοούται δε ως πράγματα οι ανωτέρω ισχυρισμοί των διαδίκων που τείνουν στη θεμελίωση, κατάλυση ή παρακώλυση του ασκουμένου με την αγωγή, ένσταση ή ανένσταση ουσιαστικού ή δικονομικού δικαιώματος, δηλαδή οι ισχυρισμοί που κατά το νόμο διαμέρφωσαν ή ανάλογα ήταν ικανοί να διαμορφώσουν το διατακτικό της προσβαλλόμενης απόφασης. Συνυπόλογα, δεν ιδρύει τον παραπάνω λόγο ανάρρισης η παράλειψη του δικαστηρίου της ουσίας να απαντήσει σε ισχυρισμό αλυσιτελή, δηλαδή σε ισχυρισμό που δεν καταλήγει στην επίκληση έννομης συνέπειας, έστω και αν διατυπώνεται υπό τη μορφή λόγου έφεσης (ΑΠ 933/2014).

Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από την επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης, το Εφετείο, αναφορικά με την ευθύνη των τρίτου και τέταρτου αναγόμενων και ήδη αναρρασειβλήτων, δέχθηκε ότι αυτοί δεν τέλεσαν την αποδιδόμενη σ' αυτούς με την αγωγή αδικπραξία είτε μόνι τους είτε από κοινού ενεργώντας με τους ομοδικούς τους πρώτο και δεύτερο αναγόμενους. Ειδικότερα, δέχθηκε τα εξής: " ... από το όλο αποδεικτικό υλικό δεν αποδείχθηκε οποιαδήποτε συμμετοχή των 3ου και 4ου των αναγόμενων σε οποιαδήποτε αδικπραξία σε βάρος του ενάγοντος. Ειδικότερα καμία συμμετοχή δεν προέκυψε στην κατάρτιση ή τη χρήση πλαστού εγγράφου. Οι 3ος και 4ος αναγόμενοι επικαλέστηκαν και προσκόμισαν τα νήσιμα συμβόλαια (προσώμονο και εργολαβικό) τα οποία είχαν στην κατοχή τους και στα οποία πράγματι συμβλήθηκαν. Οι δε πράξεις παράστασης αναφέρονταν στα ως άνω νήσιμα συμβόλαια. Με τα πληρεξούσια που έδωσε ο ενάγων στους 1^ο και 2η των αναγόμενων οι 3ος και 4ος αναγόμενοι δεν μπορούν να έχουν σχέση. Τέλος με βάση τα ως άνω αποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά δεν προέκυψε καμία πράξη εξεπάτησης από την πλευρά των 3ου και 4ου των αναγόμενων ή κατά συνυπολογισμό αυτών με τους 1^ο και 2η των αναγόμενων σε βάρος του ενάγοντος, όπως παράσταση ψευδών γεγονότων ως αληθινών, αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπιση αληθινών γεγονότων. Καμία συμπεριφορά από πρόθεση των 3ου και 4ου των αναγόμενων δεν αποδείχθηκε που αποσκοπούσε να παράγει, ενσυνείη ή διατηρήσει πεπλανημένη αντίληψη ή εντύπωση στον ενάγοντα να σκοπεύει να οδηγηθεί αυτός σε δήλωση βούλησης, ήτοι στην κατάρτιση του προσωμόνυμου και του εργολαβικού συμφώνου. Ουδέποτε οι 3ος και 4ος αναγόμενοι παρέστησαν στον ενάγοντα ή στους πληρεξούσιους δικηγόρους του ανύπαρκτα γεγονότα ως υπαρκτά, κατά παράβαση του καθήκοντος αληθείας, ούτε απέκρυψαν ή απσιώπησαν ή ατελώς ανακοίνωσαν υπαρκτά γεγονότα, τον οποίων η αποκάλυψη στον ενάγοντα ή στους πληρεξούσιους δικηγόρους, που τα αγνούσαν, επιβάλλοταν από το καθήκον διαφώτισης τους με βάση την καλή πίστη. Αντίθετα ο ενάγων, θέλοντας να αγοράσει ένα οικικόδο στο στη Μύκονο για να ανεγειρεί σ' αυτό εξοχική κατοικία, έπεσε τον 3^ο αναγόμενο αγοράσει ένα οικικόδο στο όνομα του (3ου αναγόμενου), ο οποίος για την αγορά του έλαβε τραπεζικό δάνειο υποθηκεύοντας αυτό και

στη συνέχεια ο ενάγων ανέθεσε στους 3^ο και 4^ο αναγόμενους να ανεγείρουν σ' αυτό κατοικία, μεταβάλλοντας συχνά γνώμη για το πώς ήθελε να κτιστεί αυτή, τροποποιώντας συνεχώς τα σχέδια και τις μελέτες με αποτέλεσμα να δεσμευτεί το ακίνητο που αγόρασε ο 3ος αναγόμενος για (4) έτη, να προβούν αυτοί σε μεγάλα έξοδα και να βρεθούν με ένα ημετέλες οικοδόμημα χωρίς δυνατότητα εκμετάλλεσης, επειδή ο ενάγων δεν είχε τη δυνατότητα να αντεπεξέλθει στις υποχρεώσεις που προέκυπταν από το προσώμονο και το εργολαβικό σύμφωνο ή γιατί άλλαξε γνώμη. Περαιτέρω οι 3ος και 4ος αναγόμενοι ήταν σε μόνιμη αντιπαράθεση με τους 1ο και 2η αναγόμενους επειδή το έργο δεν προχωρούσε, θεωρώντας καλύτερα ότι οι όποιες κωλυσιεργίες και τα αντισυμβατικά προσηγήματα που προέβλεπαν αυτοί, δεν ήταν πάντα κατόπιν εντολών του ενάγοντος και συνεπώς τα αναφερόμενα στην αγωγή ότι όλοι οι αναγόμενοι έδωσαν στην εξεπάτησή του κατά συνυπολογισμό είναι αβάσιμα και απορριπτά". Ακολούθως, απέρριψε τον αντίθετο λόγο της εφέσεως του ενάγοντος για κακή εκτίμηση των αποδείξεων, επικυρώνοντας στην πρωτόδικη απόφαση που είχε απορρίψει την αγωγή ως προς αυτούς ως ουσιαστικά αβάσιμη. Ο αναρρασειόντος με το δεύτερο λόγο του αναρρασειβλήτων μέρμεται το Εφετείο για σφάλμα από τον αριθμό 8 του άρθρου 559 ΚΠολΔ προβάλλοντας ότι παρά το νόμο απέρριψε ως απαράδεκτο και επομένως δεν έλαβε υπόψη του τον ισχυρισμό, που πρόβλεπε με λόγο εφέσεως, ότι τα πράγματα τα οποία κατόπιν απάτης σε βάρος του εφάρμοσε οι αναγόμενοι προέρχονταν από trust του αγγλικού δικαίου που είχε συνστήσει ο πατέρας υπέρ ανήτων στην Αγγλία του με αποτέλεσμα η ζήμια τελικά να έχει επέλθει στην περιουσία του. Εφόσον όμως το Εφετείο απέρριψε την αγωγή ως προς τους 3ο και 4ο αναρρασειβλήτων ως εφάσημη λόγω μη διαπράξεως απ' αυτούς αδικπραξία σε βάρος του ενάγοντος, καμία νομική επιρροή δεν είχε ο ως άνω προβληθείς απ' αυτόν ισχυρισμός περί trust του αγγλικού δικαίου, η έρευνα του οποίου προέβλεπε προηγουμένη κατάφαση ότι τελεσθήκε αδικπραξία, οπότε και θα ακολουθούσε το στάδιο της έρευνας για το πρόσωπο του ζημιωθέντος. Επομένως επρόκειτο για ισχυρισμό αλυσιτελή. Σύμφωνα δε με τα προαναφερόμενα, η παράλειψη του δικαστηρίου της ουσίας να απαντήσει σε ισχυρισμό αλυσιτελή δεν ιδρύει λόγο ανάρρισης και γι' αυτό ο ως άνω δεύτερος λόγος είναι απαράδεκτος.

Ο λόγος αναρρασειώντος είναι δυνατόν να φέρεται ότι πλήττει την προσβαλλόμενη απόφαση γιατί κάπου από τα αναφερόμενα στο άρθρο 559 ΚΠολΔ σφάλματα, αλλά στην πραγματικότητα να πλήττει αυτήν κατά την εκτίμηση των αποδείξεων (υπό το πρόσημο ότι έσφαλε για έναν από τους προβλεπόμενους λόγους αναρρασειώντος), που δεν ελέγχεται από τον Αρειο Πάγο κατά άρθρο 561 παρ. 1 ΚΠολΔ. Στην προκειμένη περίπτωση, ο αναρρασειόντος με τον τρίτο λόγο, από τους αριθμούς 8 και 11 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, καθώς και τον 4ο με τέταρτο λόγο, από τους αριθμούς 1, 8, 9, 10 και 11 μέρμεται Εφετείο, διότι εσφαλμένα δεν δέχθηκε ως αποδειχθέντα τα (αναφερόμενα εκτενώς στο αναρρασειβλήτων) πραγματικά περιστατικά που κατά τους ισχυρισμούς και τα διατυπωμένα επιχειρήματα του έπρεπε να δεχθεί ως αποδειχθέντα. Οι λόγοι αυτοί είναι απαράδεκτοι, διότι ο αναρρασειόντος, υπό το πρόσημο αναρρασειώντος σφαλμάτων, πλήττει στην πραγματικότητα την ανέλεγκτη από τον Αρειο Πάγο εκτίμηση των αποδείξεων.

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1 παρ. 1, 2, 4, 14, 15, 31 και 32 του Κανονισμού υπ' αριθ. 864/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για το εφαρμοστέο δίκαιο στις εξωσυμβατικές εννοχές ("Ρόμη II") προκύπτει ότι ο Κανονισμός αυτός "εφαρμόζεται στα ζήμιογόνων γεγονότα που λαμβάνουν χώρα μετά την έναρξη της ισχύος του", δηλαδή μετά την 11.1.2009. Από δε το άρθρο 26 ΑΚ, "οι εννοχές από αδικπραξία διέπονται από το δίκαιο της πολιτείας όπου διαπράχθηκε το αδίκημα", δηλαδή του τόπου

όπου έλαβαν χώρα τα πραγματικά περιστατικά που υλοποιούν την αδικοπραξία. Επομένως, αν τα τελευταία συντελέστηκαν στην Ελλάδα πριν από την 11.1.2009, εφαρμοστέο δίκαιο είναι το ελληνικό κατά τον κανόνα ύψιστου διεθνούς δικαίου του άρθρου 26 ΑΚ. Εξάλλου, κατά το άρθρο 578 ΚΠολΔ, αν το αιτιολογικό της προσβαλλόμενης απόφασης κρίνεται εσφαλμένο, αλλά το διατακτικό της ορθό, ο Άρειος Πάγος απορρίπτει την αναίρεση, εκτός αν υπάρχει έννομο συμφέρον να αποτραπεί δεδικασμένο, οπότε αναίρεται η απόφαση μόνο ως προς την εσφαλμένη αιτιολογία της. Η αντικατάσταση του αιτιολογικού της προσβαλλόμενης απόφασης από το αναίρετικό δικαστήριο συνίσταται στην, με την απόφασή του, υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών που δέχεται η προσβαλλόμενη απόφαση σε άλλο κανόνα δικαίου, εφόσον η υπαγωγή αυτή απολύγει σε πόρισμα με περιεχόμενο όμοιο προς το διατακτικό της απόφασης. Ως αιτιολογικό νοείται η νομική αιτία, δηλαδή η διάταξη νόμου, που αποτελεί τη μείζονα πρόταση του νομικού συλλογισμού (ΟΛΑΠ 30/1998).

Εν προκειμένο, από την παραδεκτή επισκόπηση της ένδικης αγωγής (άρθρο 561 παρ. 2 ΚΠολΔ) προκύπτει ότι η εξιστορούμενη αδικοπρακτική συμπεριφορά των εναγομένων, που έλαβε χώρα στην Ελλάδα, αρχίζει το Σεπτέμβριο 2006 και ολοκληρώνεται το Σεπτέμβριο 2008, χρονικό διάστημα κατά οποίο οι εναγόμενοι έλαβαν και κατακράτησαν για δικό τους λογαριασμό τα χρηματικά ποσά που κάθε φορά τους έστελνε ο ενάγων για την εκτέλεση της αναθεσίσεως σ' αυτούς εντολής. Επομένως, αφού τα "ζημιογόνα γεγονότα" έλαβαν χώρα προ της 11.1.2009, το εφαρμοστέο δίκαιο δεν καθορίζεται από τον ανωτέρω Κανονισμό, αλλά από το άρθρο 26 ΑΚ και ήταν το ελληνικό ως "δίκαιο της πολιτείας όπου διαπράχθηκε το αδίκημα". Το Εφετείο έκρινε ότι με βάση το άρθρο 4 του ανωτέρω Κανονισμού εφαρμοστέο ήταν το Ελληνικό δίκαιο ως δίκαιο της χώρας με την οποία η βιοτική σχέση παρουσιάζει στενότερο σύνδεσμο και απέρριψε τον αντίθετο έκτο λόγο της εφέσεως του ενάγοντος και ήδη αναρσειόντος που υποστήριξε ότι κατά τον Κανονισμό ήταν εφαρμοστέο το αγγλικό δίκαιο ως το δίκαιο του τόπου όπου επήλθε η ζημία στην περιουσία του. Εν τέλει, από τα προαναφερόμενα προκύπτει ότι το αιτιολογικό της προσβαλλόμενης απόφασης αναφορικά με το εφαρμοστέο δίκαιο κρίνεται εσφαλμένο, αλλά το διατακτικό της ορθό. Σύμφωνα λοιπόν και με τις προαναφερθείσες αιτιολογίες, ο πέμπτος λόγος του αναίρετηρίου από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ πρέπει να απορριφθεί κατά το άρθρο 578 ΚΠολΔ διότι ο αναρσειόν δεν επικαλείται έννομο συμφέρον να αποτραπεί δεδικασμένο, προϋπόθεση αναγκαία για να αναίρεθεί η απόφαση μόνο ως προς την εσφαλμένη αιτιολογία της.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η ένδικη αίτηση αναρσειούς πρέπει να απορριφθεί και να διαταχθεί η εισαγωγή στο Δημόσιο Ταμείο του κατατεθέντος για την άσκηση της παραβόλου (άρθρο 495 παρ. 3 ΚΠολΔ). Τα δικαστικά έξοδα των αναρσειβλήτων που κατέθεσαν προτάσεις βαρύνουν τον αναρσειόντα, που ηττάται (176, 183 ΚΠολΔ), όπως στο διατακτικό.-

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 14 Ιουλίου 2016 αίτηση του G. H. για αναίρεση της υπ' αριθ. 5304/2015 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών.

Διατάσσει την εισαγωγή στο Δημόσιο Ταμείο του κατατεθέντος, για την άσκηση της ένδικης αίτησης αναρσειούς, παραβόλου.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος του αναρσειόντος τα δικαστικά έξοδα των αναρσειβλήτων τα οποία ορίζει σε δύο χιλιάδες εκατόσια (2.700) ευρώ για τον πρώτο και δεύτερη αναρσειβλήτους και σε άλλα δύο χιλιάδες εκατόσια (2.700) ευρώ για τους τρίτο και τέταρτο αναρσειβλήτους.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 30 Ιανουαρίου 2018.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 31 Ιανουαρίου 2018.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ